

[Socialministeren.]

jo, at det ikke er Meningen — det Indtryk fik man, da det ærede Medlem talte —, at der skulde rejses en Æresport ved vedkommende Redningshjem, Børnehjem eller Pige-hjem, naar en var steriliseret og kom tilbage; det var Mening, at det skulde holdes saa stille som muligt, helst overhovedet ikke meddeles; det er en af Grundene til, at jeg har lagt Vægt paa, at der ikke skulde gives Samtykke i større Omfang end absolut nødvendigt. Jeg kan derfor slet ikke anerkende saa voldsomme Udtalelser eller blot tilnærmelsesvis Udtalelser som, at denne Lov er et tveægget Sværd for Sædeligheden i vort Lands Ungdom. Saa aandssvag er vort Lands Ungdom dog heller ikke.

Til Slut udtalte det ærede Medlem, at han haabede, at Kommissionen, altsaa det Nævn, der skal træffe Afgørelsen, vilde træffe denne Afgørelse med bævende Hjer-te. Ja, det skulde vi jo alle helst gøre, vi, der har et offentligt Ansvar, men efterhaanden kan det jo nok blive saadan, at denne stadige Hjertebanken sløves noget for nogle; for andre tager den til. Men det afgørende over for det ærede Medlems Betragtninger er for mig, at han ganske ser bort fra Hoved-hensynet med denne Lovgivning, overhovedet ikke nævner dette Hensyn, det eneste afgørende Hensyn, nemlig Hensynet til at undgaa Udbredelse af Aandssvaghed og den Fare, som denne er for den følgende Generation og for Samfundet. Det er det afgørende; det er det, som har ført andre Lande ind paa at sige: vi kan, som Forholdene ligger i Samfundet, ikke blive ved at forøge Udgifterne til aandssvage og se dem forplante sig i stadig stigende Grad, medens de normale Medlemmer af Samfundet indskrænker Børneantallet.

S. Rasmussen: De sidste Bemærkninger, som den højtærede Minister fremførte, er jeg fuldstændig enig med ham i, og jeg forstaar ogsaa, at Formaålet med den Lovgivning, som man her er inde paa, netop er at værgø Samfundet mod det, som den højtærede Minister nævnte. Det er jeg indforstaaet med, og jeg mener, det er rigtigt. Min Betænkelighed angaar Spørgsmaålet, om de Midler, som man nu griber til for at naa dette Maal, er de rigtige. Jeg skal ikke forlænge Diskussionen, men kun nævne, at et af mit Partis Medlemmer i det andet høje Ting, Pastor Bindeslev, har anført flere Ting, som jeg vil give min Tilslutning; og af de Grunde, som der er givet, samt ligeledes en Del af det, som det ærede 8de

Medlem for 2den Kreds (Nedergaard) har anført her i Dag, kan jeg ikke stemme for Lovforslaget, idet jeg finder, at de Midler og de Indgreb, man her gaar til, i hvert Tilfælde ikke rigtig stemmer med vor Tids humane Lovgivning.

Rytter: I og for sig er det vist ikke nødvendigt at fortsætte Diskussionen, men i Anledning af nogle enkelte Udtalelser vil jeg lige tillade mig at anføre følgende:

Den højtærede Socialminister ønskede, at der ikke maatte blive for stor en Administration i denne Anledning. Det haaber jeg heller ikke, og jeg tror ikke, Udtalelserne i Betænkningen vil bidrage hertil. Mening er kun at samle det Materiale, som nu engang kommer til at foreligge.

Maa jeg i Anledning af de Udtalelser, det ærede 8de Medlem for 2den Kreds (Nedergaard) fremkom med, og som det ærede Medlem ogsaa har fremført i Udvalget, sige, at det beror paa en Misforstaaelse hos det ærede Medlem, naar han udtaler, at Straffeloven ikke bliver fortolket paa den Maade, som den almindeligvis bør fortolkes paa med Hensyn til Ordet „forføre“. Det ærede Medlem anfører, at enkelte Politimestre har den og den Anskuelse. Ja, men det er i og for sig ligegyldigt, hvilken Anskuelse Politimestrene har, for de Folk, der har med Sagen at gøre, vil kunne forlange den forelagt Statsadvokaten eller Rigsadvokaten, og sker det, er jeg ikke i Tvivl om, hvilken Afgørelse der vil blive truffet — Sagen er afgjort baade administrativt og i Domspraksis, saa den kan ingen Tvivl være underkastet. Derfor vil jeg sige til det ærede Medlem, at hvis han skulde faa med en saadan Sag at gøre, skal han ganske roligt forlange, at Sagen forelægges for Statsadvokaten, hvad den for Resten i Almindelighed alligevel skal, saa vil den Fortolkning, vi alle er enige om, blive fastslaaet.

Jeg skal saa blot tilføje i Anledning af de Udtalelser, der faldt fra det ærede 8de Medlem for 2den Kreds og det ærede 3die Medlem for 5te Kreds (S. Rasmussen), at man jo nok kan sige, at det er en ny Vej, der her slaas ind paa; men for det første er der ikke anvist nogen anden Vej, og dernæst maa de to Medlemmer ikke glemme, at hvis man ikke gaar den Vej, bliver det nødvendigt at optræde meget strengt over for en Mængde andre, som er paa Optagelseshjem, Tilsynshjem, eller hvad de forskellige Hjem nu hedder, idet man saa ikke vil kunne tillade disse Mennesker under nogen Omstændigheder at komme ud i det frie Liv. Hvis